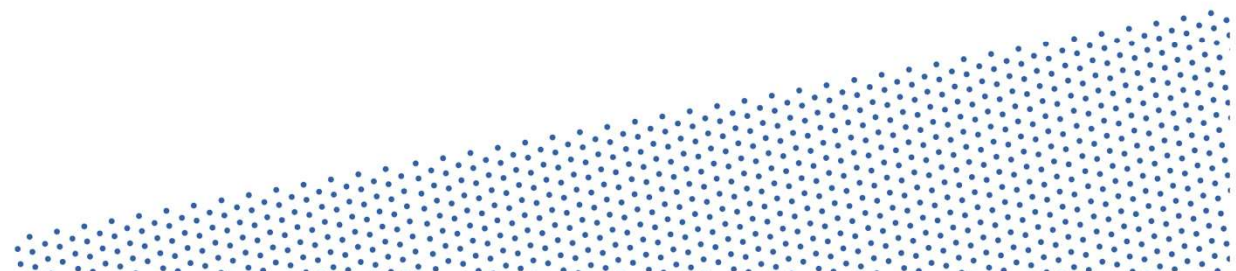

De beste wensen ... voor een gelukkig nieuw jaar!

Een nieuwjaarswens heeft meer om het lijf dan je denkt – Beschouwingen vanuit welzijnseconomisch perspectief, ook voor beleidsmakers

KERNINZICHTEN

- Persoonlijke nieuwjaarswensen zijn gratis, onbeperkt en dus vrijblijvend. Mensen richten hun wensen vooral op het ‘hier en nu’ en op wat direct voelbaar of realiseerbaar is in hun eigen leven. Grotere, abstracte of toekomstige doelstellingen zoals duurzaamheid, armoede of wereldvrede krijgen minder aandacht.
- Beleidsbeslissingen daarentegen zijn begrensd door schaarse middelen. Beleidsmakers die welzijn bij de burgers nastreven staan voor complexe keuzes: welke doelstellingen zijn meer relevant en wat is de ideale combinatie, wie kan hulp krijgen en onder welke voorwaarden?
- Levenstevredenheid wordt vaak gebruikt als eenvoudige en gemakkelijk meetbare benadering voor welzijn. Levenstevredenheid respecteert, net zoals nieuwjaarswensen, individuele voorkeuren. Maar het concept is kwetsbaar voor vertekeningen door menselijke aanpassing aan moeilijke omstandigheden, dure voorkeuren of irrelevante redenen voor ontevredenheid. Dat maakt het een riskante tot onbruikbare basis voor beleidsvorming.
- Daarom is het aan te raden equivalent inkomen te berekenen. Dat kan door de tevredenheidsinformatie te gebruiken na eliminatie van de vertekeningen. Equivalent inkomen is een welzijnsmaatstaf gebaseerd op voorkeuren, ideaal voor een beleid dat respect voor preferenties van de mensen ambieert.
- De mogelijkhedenbenadering voegt een normatieve laag toe aan het welzijnsperspectief: niet alleen wat mensen hebben of doen telt, maar ook wat ze kunnen kiezen te doen of te zijn. Dat roept vragen op over verantwoordelijkheid, verdeling van kansen en rechtvaardigheid – dimensies die in een nieuwjaarswens zelden aanwezig zijn.

INLEIDING

Elke januarimaand wensen we anderen heel wat toe. Onze familie, onze vrienden, onze collega's, mensen die we meer of minder graag zien. We wensen ze dan een gelukkig nieuwjaar, een goede gezondheid of iets meer specifiek als we concreet weten wat hun hart verlangt: een gezonde baby, een goede verhuis, een nieuwe job ...

In deze nieuwjaarsbrief willen we genuanceerd, vanuit onze onderzoekservaring, stilstaan bij de diepere betekenis van het geluk dat we elkaar bij elk nieuw jaar toewensen. We maken ook een brug van private nieuwjaarswensen naar publiek beleid. We kunnen dit omdat ook overheden in principe het allerbeste voor hebben met hun inwoners. Ultiem is dat toch het uiteindelijke doel van vele moeilijke en moeizame socio-economische en andere beleidsbeslissingen. Daarom willen we in dit Gents Economisch Inzicht specifiek onderzoeken hoe een overheidsbeleid geïnspireerd kan worden door nieuwjaarswensen: wat kan het beleid leren van mensen die elkaar nieuwjaarsgeluk toewensen? Kunnen beleidsmakers iets aanvangen met nieuwjaarswensen?

We gaan als volgt te werk. Ons vertrekpunt is de klassieke nieuwjaarswens, doorgaans erg eenvoudig: geluk, gezondheid, vriendschap ... Maar zodra je er even bij stilstaat, merk je hoe complex zo'n wens eigenlijk is. Geluk – en ruimer, welzijn – hangt immers samen met tal van dimensies die voor iedereen anders doorwegen. Wat begint als een kort en warm zinnetje, verandert in een heuse nieuwjaarsbrief: een lange lijst van dingen die mensen gelukkig kunnen maken. En met die complexiteit kunnen noch de nieuwjaarswenser, noch een beleidsmaker vlot overweg.

In welzijnseconomisch onderzoek wordt daarom vaak gebruikgemaakt van het eenvoudige en meetbare begrip 'algemene levenstevredenheid' als benadering van welzijn. Dat begrip fungeert dan als aggregator voor het effect van die vele verschillende dimensies op het welzijn van een persoon. Levenstevredenheid is echter potentieel vertekend door invloeden die niet beleidsrelevant zijn (genre de prestaties van een favoriete sportclub) waardoor het gebruik ervan bij beleidsbeslissingen in vraag kan worden gesteld. Daarom stellen we een herberekening voor, wel gebruikmakend van de gegevens over levenstevredenheid maar met correctie voor de vertekeningen. Dit leidt tot het begrip equivalent inkomen, een welzijnsmaatstaf gebaseerd op voorkeuren, ideaal voor een beleid dat respect voor preferenties van de mensen ambieert.

Als alternatief voor een tevredenheidsbespreking kunnen we welzijn ook evalueren aan de hand van een mogelijkhedenbenadering. Centraal daarbij is een evaluatie van wat een persoon allemaal zou kunnen doen of kunnen zijn. We gaan dieper op in de mogelijkhedenbenadering omwille van de aantrekkelijke beleidsrelevante eigenschappen, bijvoorbeeld de noodzakelijke aandacht voor het verantwoordelijk omgaan met de aangeboden kansen.

NIEUWJAARSWENSEN KUNNEN EENVOUDIG ZIJN: VAN GEZONDHEID TOT VEEL VRIENDSCHAP

Wat maakt ons, volgens wetenschappelijk onderzoek, gelukkig? Als we voor iemand iets meer concreet wensen dan een gelukkig nieuwjaar, gaat het vaak over gezondheid of sociale relaties. Gemiddeld genomen worden gezondheid en gezinsleven dan ook beschouwd als de twee meest cruciale aspecten van welzijn (Al-Ajlani, Van Ootegem & Verhofstadt, 2019). Die bevinding sluit bovendien aan bij het feit dat sociale relaties, waaronder familie, partnerrelaties en vriendschappen, het vaakst worden genoemd wanneer mensen terugblikken op de beste periodes van hun leven. Daarentegen worden gezondheidsproblemen en ingrijpende persoonlijke gebeurtenissen, bijvoorbeeld een sterfgeval, het vaakst geassocieerd met de slechtste periodes van het leven (Verhofstadt, Van Ootegem & Bleys, 2019). Samen onderstrepen die inzichten het centrale belang van zowel fysieke gezondheid als sociale relaties voor welzijn. Natuurlijk is welzijn ook sterk gerelateerd aan voorspoedige economische omstandigheden: voldoende of meer inkomen blijft belangrijk. Voor meer welvarende landen toont onderzoek naar het verband tussen inkomen en levenstevredenheid (zoals in Schalembier, Bleys, Van Ootegem & Verhofstadt, 2020) aan dat vooral het relatieve inkomen telt, dat wil zeggen: jouw inkomen in vergelijking met dat van anderen.

Soms denken we ook aan ruimere nieuwjaarswensen zoals wereldvrede, of aan het einde van alle armoede en ellende in de wereld. Maar al snel botsen we dan op de grenzen van wat we zelf kunnen beïnvloeden. Sommige ruimere aspecten van het leven, zoals scholing of levensstijl, liggen nog deels binnen onze eigen controle. Maar andere, zoals wereldvrede of globale armoede, worden bepaald door factoren buiten ons bereik. Sowieso richten we onze aandacht vaker op het 'hier en nu', en op wat direct voelbaar is in ons eigen leven. Dimensies die betrekking hebben op 'later', zoals duurzaamheid, of op 'elders', zoals mondiale ongelijkheid, krijgen minder aandacht. En zelfs bij wat 'hier en nu' is, sluipen er waarderingsfouten in ons oordeel: we onderschatten vaak de waarde van wat vanzelfsprekend lijkt, zoals veiligheid of democratie, of zelfs onze eigen gezondheid zolang we geen problemen hebben.

GEZONDHEID OF VRIENDSCHAP ... MAAR ER IS NOG VEEL MEER: WELZIJN IS MULTIDIMENSIONEEL EN COMPLEX

We haalden hierboven reeds verschillende dimensies aan die belangrijk zijn voor ons welzijn: gezondheid, sociale relaties, gezinsleven, inkomen... We kunnen daar probleemloos nog heel wat andere dimensies aan toevoegen die minder spontaan voorkomen bij nieuwjaarswensen: huisvesting, mobiliteit, opleiding of kennis, veiligheid, milieukwaliteit ... en ga zo maar door. In de literatuur spreekt men dan ook van de 'listing'-uitdaging (Stiglitz et al., 2009, p.15): welke dimensies moeten we opnemen in een lijst om levenskwaliteit of welzijn te meten? En ook: wie mag de lijst met relevante levensdomeinen samenstellen? Elk voor zich of bestaat er één algemeen universeel geldige lijst?

Een volgende uitdaging is de weging van al die dimensies: hoe belangrijk is elke dimensie in verhouding tot de andere? In de literatuur bestaat er aanzienlijke onenigheid over welk wegingsschema het meest geschikt is. Bovendien blijkt dat een beleidsmaker, afhankelijk van de gekozen weging, tot heel andere conclusies kan komen over welke groepen in de bevolking er het slechtst aan toe zijn (Decancq, Van Ootegem & Verhofstadt, 2013; Al-Ajlani, Van Ootegem & Verhofstadt, 2020).

Kortom, de multidimensionaliteit van het begrip welzijn maakt het voor een beleidsmaker behoorlijk complex. En voor een nieuwjaarswens wordt het daarenboven ook wel wat saai: vele dimensies, lijsten, gewichten ... Nochtans, zeker voor beleidsmakers, dringen zich keuzes op. Nieuwjaarswensen zijn namelijk vrijblijvend en onbeperkt, beleidswensen zijn dat helemaal niet. We kunnen maar een deel van de noden lenigen, vooral als (en ook omdat) het beleidsbudget altijd beperkt is.

Een alternatief voor het uitdokteren van complexe wegingssystemen, is het bepalen van één specifieke variabele die alle dimensies als het ware samenvat: een aggregator-variabele. Levenstevredenheid is daarvoor populair. Dat is geen toeval: er is een causaal verband tussen veel gunstige dingen in het leven en hogere levenstevredenheid. Er is een heel veel empirisch onderzoek naar het belang van verschillende determinanten van meer levenstevredenheid en welzijn: succesvol onderwijs, interessant werk, een goed gezin, fijne sociale relaties, goed wonen, gevoel van veiligheid ... Ook persoonlijke kenmerken spelen uiteraard mee, denk maar aan optimisme en zelfvertrouwen.

WELZIJN EN LEVENSTEVREDENHEID

In welzijnseconomisch onderzoek wordt dus vaak gebruikgemaakt van het begrip ‘algemene levenstevredenheid’. Het is een concrete en meetbare benadering van welzijn. Iedereen heeft wel al eens de vraag gekregen: ‘Op een schaal van één tot tien, hoe tevreden bent u met uw leven in het algemeen?’. Levenstevredenheid is niet zomaar gelijk aan geluk. In de literatuur (voor een overzicht zie OECD, 2023) wordt geluk (happiness) gezien als iets meer emotioneels of tijdelijks. Levenstevredenheid (life satisfaction) daarentegen is meer cognitief en duidt op een langere termijn en is daardoor beter bruikbaar als benadering voor globaal persoonlijk welzijn.

Levenstevredenheid is een aantrekkelijke maatstaf voor welzijn omdat het concept rekening houdt met de voorkeuren van mensen. De persoon zelf (niet een externe, niet het beleid) maakt de afweging tussen zaken die belangrijk zijn. Iedereen kan naar eigen goeddunken kiezen welke aspecten de voorkeur krijgen. Iemand kiest voor meer inkomen of voor meer vrije tijd, of voor om het even wat de persoonlijke levenstevredenheid verhoogt. Economisten noemen dat het principe van respect voor preferenties: mensen kiezen zelf om hun leven op een bepaalde manier vorm te geven en zo kunnen ze als het ware zelf instaan voor hun eigen levenstevredenheid.

Er zijn wel wat bedenkingen te maken bij de interpretatie van tevredenheidscijfers, zeker als we denken aan de mogelijke gevolgen voor beleidstoepassingen en overheidsbeslissingen. Zo kan men behoorlijk tevreden zijn met het leven omdat men zich heeft aangepast – of noodgedwongen moest aanpassen – aan miserabele levensomstandigheden. Men kan zelfs opgelucht zijn dat het leven niet nog minder te bieden heeft. Volgend citaat van Nobelprijswinnaar Amartya Sen (1985, p.21) illustreert

dat treffend: “A person who is ill-fed, undernourished, unsheltered and ill can still be high up in the scale of happiness or desire-fulfilment if he or she has learned to have ‘realistic’ desires and to take pleasure in small mercies.” Het tegenovergestelde kan ook: iemand kan ontevreden zijn om redenen die ethisch of beleidsmatig niet relevant zijn – bijvoorbeeld omdat de persoon geen tuin met luxe-zwembad heeft of niet dagelijks champagne kan drinken. Dit fenomeen is in de literatuur in algemene zin gekend onder de noemer ‘expensive tastes’, waarbij men ontevreden blijft ook al is de situatie objectief gezien wel goed.

Het begrip levenstevredenheid is dus potentieel gecontamineerd als we het in normatieve zin beoordelen in functie van beleidsrelevantie. Een mogelijke oplossing bestaat erin te zoeken naar ethisch en beleidsmatig wel of niet legitieme redenen of verklaringen voor (on)tevredenheid. Er kunnen redenen zijn voor ontevredenheid waarvoor een persoon zelf een oplossing kan of moet zoeken en dus geen beleidshulp nodig heeft. Dat terwijl andere redenen, zoals ziekte of invaliditeit, wel legitiem zijn als motivatie om te worden geholpen door een overheidstussenkomst.

LEVENSTEVREDENHEID GEBRUIKEN OM EQUIVALENT INKOMEN TE BEREKENEN

De mogelijkheid om welzijn te benaderen via een tevredenheidsmeting kan ons dus helpen omdat we mensen zelf laten beslissen wat voor hen belangrijk is. De voorkeuren van mensen worden gerespecteerd en iedereen kan levenstevredenheid nastreven volgens de eigen preferenties of levensvisie. Maar tegelijk is de score, dus het cijfer zelf, niet relevant omdat er ethische vertekeningen zijn, bijvoorbeeld omdat mensen zich aanpassen aan moeilijke omstandigheden of omdat ze een dure smaak hebben. Ze geven dan een hogere of lagere score dan je zou verwachten op basis van de objectieve omstandigheden. Daarom zijn tevredenheidsgegevens niet zomaar bruikbaar om beleid te informeren, we gebruiken de gegevens best enkel om er voorkeuren uit af te leiden zonder naar de score op zich te kijken. Het maakt dan niet uit of er een 6, 7 of een 8 wordt gerapporteerd.

Dat is het onderliggende idee van het concept equivalent inkomen. We gebruiken informatie over levenstevredenheid voor de berekening van deze alternatieve welvaartsmaatstaf (zie o.a. Schokkaert, Van Ootegem & Verhofstadt, 2011; Fleurbaey & Blanchet, 2013; Decancq & Schokkaert, 2016). Die methode vergt echter wel wat data en statistiek om in de praktijk om te zetten in beleid. Daarom lichten we de methode hieronder toe aan de hand van een eenvoudig voorbeeld.

Stel: er zijn twee mensen en we beperken ons voor de eenvoud ook tot twee dimensies: gezondheid en inkomen. Persoon 1 heeft een mindere gezondheid maar een beter inkomen dan persoon 2. Beiden scoren dus op één dimensie beter en op één dimensie slechter. Hoe kan een beleidsmaker beslissen of kiezen wie van beide te helpen, als hij maar één iemand kan helpen? Dat hangt af van hoe belangrijk het beleid gezondheid inschat t.o.v. inkomen. Als het beleid bij die inschatting rekening houdt met de voorkeuren van beide personen, is het dus finaal van belang hoe belangrijk de mensen zelf gezondheid vinden t.o.v. inkomen. Misschien vinden ze de situatie en het verschil zoals het er is best prima, maar misschien ook niet en zouden ze liever in elkaars schoenen staan.

Vergelijken is dus moeilijk, maar een beleidsmaker moet beslissen. De methode van het equivalent inkomen biedt een uitweg. We geven beide personen denkbeeldig dezelfde perfecte gezondheid en berekenen welk inkomen – hun equivalent inkomen – nodig is om hen indifferent te maken tussen hun oorspronkelijke situatie en de nieuwe situatie met perfecte gezondheid. Dat betekent dat we voor elke persoon dezelfde tevredenheidsscore (6, 7, 8 of wat dan ook) behouden, voor en na de gezondheidstoename. Enkel de achterliggende verhouding tussen de hoeveelheden gezondheid en inkomen wordt gewijzigd, met andere woorden: er wordt inkomen ingeruild voor meer gezondheid. Zo kunnen we berekenen hoeveel elke persoon bereid is in te leveren van het huidig inkomen om tot de perfecte gezondheid te komen. Technisch gezien maken we voor iedereen een verschuiving langs de indifferentiecurve tussen inkomen en gezondheid. Aangezien gezondheid voor beide perfect en gelijk is, kunnen we hen nu wel vergelijken en moeten we enkel nog kijken naar het equivalent inkomen om te weten wie er minst goed aan toe is. Diegene met het laagste equivalent inkomen is dan ook diegene die er slechtst aan toe is en potentieel beleidsaandacht verdient. In dit voorbeeld baseren we de afweging die mensen maken tussen gezondheid en inkomen op tevredenheidsgegevens, maar het zou ook anders kunnen (bijvoorbeeld via gedrag of enquêtes – verschillende methodes worden vergeleken in Da Costa, Decancq, Fleurbaey, & Schokkaert, 2024).

EEN ALTERNATIEVE KIJK: MOGELIJKHEDEN IN HET LEVEN

Als alternatief voor een tevredenheidsevaluatie kunnen we welzijn ook evalueren aan de hand van een mogelijkhedenbenadering. Die benadering, de vertaling van de ‘capabilities approach’ (Sen, 1992), maakt het onderscheid tussen enerzijds wat een persoon concreet doet of is (zijn functioneren zoals het in de realiteit is) en anderzijds wat een persoon in staat zou kunnen zijn te doen of te zijn (zijn mogelijkheden om te functioneren). Uit die mogelijkhedenverzameling heeft elke persoon dan de vrijheid om te kiezen voor het leven dat hij of zij het meest waardevol vindt. Dat kan ook een keuze zijn voor een leven met maximale levenstevredenheid (zie hoger). De vraag wordt dan: heeft een gezin de mogelijkheden om gezond te leven, om een goede job uit te oefenen, om een goed inkomen te verwerven, om mobiel te zijn, om geschikte huisvesting te vinden ... Kortom: heeft het gezin de mogelijkheden om voldoende welzijn te bereiken?

Hoewel deze benadering theoretisch en ethisch aantrekkelijk is, vormt de directe bruikbaarheid een uitdaging. Door de openheid, en dus ook de vaagheid, van het concept en de moeilijkheid om tot empirische toepassing te komen, wordt de theorie soms bestempeld als onder-gespecificeerd. Een mogelijke manier om de empirische uitdaging aan te pakken, is respondenten zelf een globale inschatting van hun mogelijkheden te laten geven, vergelijkbaar met de klassieke nul tot tien tevredenheidsvraag (dit voorstel is geïntroduceerd in Van Ootegem & Verhofstadt, 2015).

Wij denken dat het denkkader van de mogelijkheden sterk staat door de mogelijke normatieve gevolgen en principes die er aan verbonden zijn en die bijzonder beleidsrelevant zijn. Een gekend (cliché) voorbeeld is het onderscheid tussen iemand die uitgehongerd is omdat hij kiest om te vasten versus iemand die uitgehongerd is omdat hij arm is. Het opnemen van de dimensies keuzevrijheid en mogelijkheden in een welzijns-evaluatiebeslissing maakt dat twee identieke situaties of mensen totaal

anders kunnen worden beoordeeld. De persoon die beslist te vasten heeft mogelijkheden en heeft dus een keuze, de arme persoon niet. Daarop verder werkend: waarom heeft de armere persoon minder of geen mogelijkheden? Wie kan hem helpen? Kortom, alle klassieke en gekende armoede- of welzijnsvragen komen terug. Maar met een bijkomende dimensie: wie neemt welk deel van de verantwoordelijkheid voor de gemaakte keuzes? Een beleid dat aan iedereen de ruimst mogelijke kansen wil bieden, is een zeer duur beleid. Daarom zal moeten gevraagd worden om verantwoord om te gaan met de geboden kansen. Het is een controversiële vraag, maar toch moet ze ook vanuit een rechtvaardigheidsoogpunt worden gesteld. In een wereld met beperkte middelen is het niet mogelijk om aan iedereen onbeperkte mogelijkheden aan te bieden. Dus ook hier zijn keuzes nodig, zowel voor elke persoon als voor beleid. We moeten verantwoord omgaan met de kansen die we krijgen.

REFERENTIES

- Al-Ajlani, H., Van Ootegem, L. & Verhofstadt, E. (2019). What is Important for Well-Being? *Social Indicators Research* 143(3), 955-972
- Al-Ajlani, H., Van Ootegem, L. & Verhofstadt, E. (2020). Does Well-being Vary with an Individual-specific Weighting Scheme? *Applied Research in Quality of Life* 15 (5): 1285 – 1302 <https://doi.org/10.1007/s11482-019-09733-0>
- Da Costa, S., Decancq, K., Fleurbaey, M., & Schokkaert, E. (2024). Preference elicitation methods and equivalent income: An overview. University of Antwerp, Herman Deleeck Centre for Social Policy. Working Paper No. 24/09
- Decancq, K. & Schokkaert, E. (2016). Beyond GDP: Using equivalent incomes to measure well-being in Europe. *Social Indicators Research*, 126(1), 21–55. <https://doi.org/10.1007/s11205-015-0885-x>.
- Decancq, K., Van Ootegem, L. & Verhofstadt, E. (2013). What if we voted on the weights of a multidimensional well-being index? An illustration with Flemish data. *Fiscal Studies* 34(3), 315-332.
- Fleurbaey, M. & Blanchet, D. (2013): *Beyond GDP: Measuring Welfare and Assessing Sustainability*. Oxford University Press.
- OECD (2023). *Subjective Well-being Measurement: Current Practice and New Frontiers*. OECD Papers on Well-being and Inequalities, Working Paper No. 17.
- Schalembier, B., Bleys, B., Van Ootegem, L. & Verhofstadt, E (2020) How the income of other affects the life satisfaction of materialists. *Journal of Economic Behavior and organization*, 174, p.64-74
- Schokkaert E. (2009), The Capabilities Approach, in: Anand P., Puppe C., Pattanaik P. (eds.), *The Handbook of Rational and Social Choice* (Oxford University Press), 542-566

Schokkaert, E., Van Ootegem, L. & Verhofstadt, E. (2011), Preferences and Subjective Satisfaction: Measuring Well-being on the Job for Policy Evaluation, CESifo Economic Studies, 57(4), 683-714

Sen, A. (1992), Inequality Reexamined, Oxford University Press

Sen A. (1985), Commodities and Capabilities, Amsterdam North Holland.

Stiglitz, J., Sen, A., & Fitoussi, J.-P. (2009), Report by the Commission on the Measurement of Economic Performance and Social Progress. <http://www.stiglitz-sen-fitoussi.fr/en/index.htm>

Van Ootegem, L. & Verhofstadt, E. (2015), Perceived capabilities as an aggregated indicator for well-being, Applied Research in Quality of Life, 10(4): 615-629

Verhofstadt, E., Van Ootegem, L. & Bleys, B. (2019) Comparing the Anamnestic Comparative Self-Assessment (ACSA) to a Conventional Happiness Question Without Anchoring. Applied Research in Quality of Life 14(1), 237-251

Prof. dr. Luc Van Ootegem is professor aan de Vakgroep Economie van de Universiteit Gent, gespecialiseerd in welvaartseconomie en sociaaleconomisch beleid, met een focus op welzijn.

Prof. dr. Elsy Verhofstadt is professor aan de Vakgroep Economie van de Universiteit Gent, gespecialiseerd in welvaartseconomie en arbeidseconomie, met een focus op welzijn op het werk.

Gentse Economische Inzichten vormen een forum voor toegankelijk gecommuniceerde onderzoeksbevindingen en beleidsaanbevelingen door vorsers van de Universiteit Gent. De Inzichten vertolken alleen de visie van de auteur(s). Zij kunnen niet doorgaan als de visie van een onderzoeksgroep, de Vakgroep Economie of Universiteit Gent.

Voor meer onderzoek van de Vakgroep Economie verwijzen we naar <https://www.ugent.be/eb/economics/en>.

Gentse Economische Inzichten wordt mede mogelijk gemaakt door een gift van www.sustinvest.eu.

SUSTINVEST heeft geen inspraak over inhoud en beleidsaanbevelingen.

SUSTINVEST